

Flickan, som kunde spinna guld utaf Ler och Lång-Halm

Det var en gång en gumma, som hade en enda dotter. Flickan var både god och beskedlig, och dertill öfvermåttan vacker; men hon var så lat, att hon nödigt ville lägga sin hand[170] vid arbete. Häröfver bar gumman stort bekymmer, och försökte både likt och oliket för att rätta sin dotters fel. Men ingenting halp. Då visste käringen sig ingen bättre råd, än att sätta flickan att spinna uppå stugu-taket, på det hela verlden måtte se och förnimma hennes lättja. Men det var ändå lika när; flickan förblef en odåga som tillföre.

En dag skulle konunga-sonen fara på jagt, och red så förbi stugan, hvarest gumman bodde med sin dotter. När han nu fick se den vackra spinnerskan uppå stugu-taket, stannade han och sporde, hvi hon satt och spann på ett sådant ställe. Gumman genmälte: »jo, hon sitter der, på det hela verlden må se huru snäll hon är. Hon är så snäll, att hon kan spinna guld utaf ler och långhalm.» Vid detta tal blef prinsen mycket förundrad, ty han förstod icke att gumman syftade på sin dotters lättja. Han tog derföre till orda: »om det är sannt som J sägen, att flickan kan spinna guld utaf ler och långhalm, skall hon icke längre sitta här, utan följa mig till min gård och blifva min drottning.» Gummans dotter fick nu stiga ned ifrån taket, och for med prinsen till kungs-gården. Der sattes hon i jungfru-stugan, och erhöll ett ämbar lera och en kärfve halm, på det man måtte utröna, om hon eljest var så slöjd-snäll, som hennes moder hade berättat.

Den stackars flickan blef härvid rätt illa till mods, ty hon visste väl att hon icke kunde spinna lin, ännu mindre spinna guld. Hon satte sig så i jungfru-stugan, stödde hand under kind, och grät bitterligen. Vid hon nu satt som bäst, öppnades dörren, och der kom in en liten, liten man, som var mycket stygg och vanskaplig till utseende. Gubben helsade vänligt,

och frågade hvi jungfrun satt så ensam och bedröfvad. »Jo», svarade flickan, »jag må väl vara sorgsen. Konunga-sonen har befallt mig spinna guld af ler och lång-halm, och om jag inte det har gjort innan dager blir ljus, gäller det mitt unga lif.» Då tog den lille mannen till orda: »fagra jungfru! gråt inte, ty jag vill hjälpa dig. Här är ett par handskar, när du tager dem uppå, kan du spinna guld. Men i morgon natt kommer jag tillbaka; om du icke till dess utfunnit mitt namn, skall du följa mig hem och bli min käresta.» Såsom nu flickan icke[171] visste sin lefvandes råd, samtyckte hon till gubbens vilkor. Derefter gick dvergen sina färde. Men jungfrun satte sig och spann, och när dager var ljus hade hon spunnit upp all halmen och leran, och den var blifven till det fagraste gull, som någon man ville skåda.

Nu blef en stor glädje öfver hela kungs-gården, att konunga-sonen hade fått en brud, som var så snäll och tillika så fager. Men den unga flickan gjorde intet annat än bara grät, och ju längre det led, desto mera grät hon; ty hon tänkte på den fule dvergen, som skulle komma och taga henne. När det så led emot aftonen, kom konunga-sonen hem ifrån jagten, och gick att samtala med sin käresta. Vid han nu märkte hennes sorg, sökte han trösta henne på allt sätt och vis, och sade att han skulle förtälja ett roligt äfventyr, om hon allenast ville blifva glad igen. Flickan bad honom berätta. Då sade prinsen: »när jag i dag vankade om i skogen, fick jag se en sällsam ting. Jag såg en gubbe, som var så liten, så liten. Han sprang af och an omkring en enebuske, och sjöng en underlig visa.» 'Hvad sjöng han?' sporde flickan nyfiken, ty hon förstod att konunga-sonen hade mött dvergen. »Jo», sade prinsen, »han sjöng så här: I dag skall jag maltet mala, I morgon skall mitt bröllopp vara. Och jungfrun sitter i buren och gråter; Hon vet inte hvad jag heter. Jag heter *Titteli Ture*. Jag heter *Titteli Ture*.»

Då blef flickan så glad, så glad, och bad prinsen åter förtälja hvad dvergen hade sagt. Konunga-sonen upprepade nu

den underliga visan än en gång, och jungfrun lade gubbens namn noga på minnet. Derefter samtalade hon kärligt med sin fästeman, och prinsen kunde icke fyllest rosa sin unga bruds fågring och förstånd. Men han undrade mycket, hvi hon blifvit så glad, likasom ingen visste besked hvad förut varit orsaken till hennes bittra sorg.

När det så led fram på natten, och flickan blef ensam i sin jungfru-bur, öppnades dörren, och den fule dvergen trädde åter in. Då sprang jungfrun upp och sade: »här har du dina handskar, Titteli Ture! Titteli Ture!» Men vid gubben hörde sitt namn, blef han högeligen vred, och for bort genom luften, så han tog hela taket med sig.

Nu log den fagra jungfrun under skinn, och var mycket glad. Derefter lade hon sig att sofva, och sof tills solen sken. Men andra dagen stod hennes bröllopp med den unge konunga-sonen, och sedan hörde hon aldrig mera talas om Titteli Ture.